

Ἐκ τῆς ἡμέρας
εἰς τὴν αἰὲν διαμένοντα...

Στὴν Κατανυκτικὴ Πορεία
πρὸς τὴν Σταυρο-Αναστάσιμ Ἀνακαινισί μας...

...μὲ πατερικὴ
τροφὴ...

...στὸ δισάκκι
μας...

Ἑβδομάς Ἐ Νηστειῶν
Τρίτη

30. «Ὅσοι εἶναι οἱ κοινωνοὶ» τῆς Ἀγάπης,
«τόσοι θὰ εἶναι καὶ οἱ Παράδεισοι»

«...Κάθε καλὸν εἰς τὸν Παράδεισον δὲν θέλει ἐμποδίσει τοὺς μακαρίους ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν ἄλλου ἀγαθοῦ, ἀλλὰ θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς τόπον καὶ ἐλευθερίαν, διὰ νὰ ἀπολαμβάνουν εἰς κάθε στιγμὴν κάθε λογῆς τρυφὴν καὶ εὐφροσύνην. Τί λέγω; Οἱ μακάριοι δὲν ἔχουν μόνον νὰ ἀπολαμβάνουν μὲ τελειότητα τὰ ἰδικά τους ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὰ ἀγαθὰ ὄλων τῶν ἄλλων μακαρίων, τῶν κοινωνῶν τῆς αὐτῆς Δόξης, διὰ μέσου τῆς Ἀγάπης· διότι ἐκεῖ ἡ Ἀγάπη θέλει εἶναι τοιουτοτρόπως τελεία, ὅπου ἀνίσως καὶ ἦτο δυνατὸν ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς μακαρίους νὰ εὐρεθῆ κἀνὲν ἐλάττωμα, αὐτὴ παρευθὺς ἤθελε τὸ σκεπάσει· διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Παῦλος, ὅτι ἡ Ἀγάπη εἶναι μεγαλειτέρα τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐλπίδος· “Μεῖζων δὲ τούτων ἡ Ἀγάπη” (Α΄ Κορινθ. ιγ' 13), διότι ἡ Πίστις καὶ ἡ Ἐλπίς εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα δὲν εἶναι, ἀλλὰ μόνη ἡ Ἀγάπη. Τώρα ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὅλοι Ἅγιοι, ὅλοι Βασιλεῖς, ὅλοι γεμᾶτοι ἀπὸ καλωσύνην, ἀπὸ σοφίαν, ἀπὸ φιλίαν ἀνείκαστον καὶ ἀγαποῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὡσάν τὸν ἑαυτὸν τους, εἶναι φανερόν ὅτι ὅσοι εἶναι οἱ κοινωνοί, ὅπου ταῦτα πάντα μετέχουσι, τόσοι θέλουσι εἶναι καὶ οἱ Παράδεισοι». (Ὁσ. Νικοδ. Ἄγιος, «Π.Γ.», σελ. 138α, β)